

Náklady řízení

Rozhodne-li obecný soud o náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 2 občanského soudního řádu, aniž se náležitě vypořádá s nutností použití § 142 odst. 3 ve spojení s § 136 téhož zákona [při určení konkrétního druhu, resp. výše, přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu úvahou soudu v režimu zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů], poruší právo žalobce zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 2608/23 ze dne 7.5.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele V.M., zastoupeného JUDr. P.D., advokátem, sídlem P., proti výroku II rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. března 2023 č. j. 30 Co 28/2023-236, za účasti Krajského soudu v Praze, jako účastníka řízení, tak, že výrokem II rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. března 2023 č. j. 30 Co 28/2023-236 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Výrok II rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. března 2023 č. j. 30 Co 28/2023-236 se zrušuje.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedeného výroku soudního rozhodnutí, přičemž tvrdí, že jím bylo porušeno jeho základní právo zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z ústavní stížnosti a vyžádaného spisu Okresního soudu v Benešově (dále jen "okresní soud") sp. zn. 4 C 17/2022 se podává, že okresní soud rozsudkem ze dne 23. 6. 2022 č. j. 4 C 17/2022-181 zamítl žalobu o uložení povinnosti České republice - Ministerstvu dopravy (dále jen "ministerstvo dopravy") zaplatit stěžovateli částku 50 050 Kč s příslušenstvím (výrok I) a uložil stěžovateli povinnost zaplatit ministerstvu dopravy na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 324 Kč (výrok II).

3. K odvolání stěžovatele Krajský soud v Praze (dále jen "krajský soud") rozsudkem ze dne 23. 3. 2023 č. j. 30 Co 28/2023-236 rozsudek okresního soudu ve výroku I změnil tak, že se konstatuje, že v řízení vedeném u Městského úřadu Votice pod sp. zn. 344492/2018/SD-ZJ/296 o dopravním přestupku stěžovatele, které trvalo spolu s odvolacím správním řízením a řízením před správním soudem celkem přes dva a půl roku, bylo porušeno právo stěžovatele na projednání věci v přiměřené lhůtě a bez zbytečných průtahů; v zamítavé části výroku I, týkající se zaplacení 50 050 Kč s příslušenstvím, rozsudek okresního soudu potvrdil (výrok I) a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II).

4. Ústavní stížností napadený nákladový výrok II krajský soud odůvodnil tak, že stěžovatel byl úspěšný ohledně nemajetkové újmy, byť krajský soud rozhodl o jiné formě zadostiučinění, než stěžovatel původně žádal. Současně krajský soud přihlédl k tomu, že přiznání nárokové částky

nezáviselo pouze na úvaze soudu podle § 136 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř."). S částí svého nároku na peněžité plnění totiž nemohl stěžovatel uspět i z jiného důvodu - ministerstvo dopravy totiž v průběhu řízení vzneslo námitku promlčení nároku stěžovatele v části, ve které nebyl před zahájením soudního řízení předběžně uplatněn. Stěžovatel podal žalobu před uplynutím (pokračující) promlčecí lhůty pouze v částce 28 500 Kč (12. 1. 2022). Další částku ve výši 21 550 Kč pak uplatnil u soudu až dne 16. 5. 2022, tedy v době, kdy šestiměsíční promlčecí lhůta uplynula. Procesní úspěch stěžovatele pak převažuje jeho procesní neúspěch jen nepatrně, právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nemá proto podle § 142 odst. 2 a § 224 odst. 1 o. s. ř. žádný z účastníků řízení.

5. K dovolání stěžovatele i ministerstva dopravy rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 31. 7. 2023 č. j. 30 Cdo 2198/2023-276 tak, že se dovolání stěžovatele i ministerstva dopravy odmítají (výrok I), a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení (výrok II). K ústavní stížnosti napadenému výroku II rozsudku krajského soudu shledal, že stěžovatel sice dovoláním napadl rovněž výrok, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, nicméně takové dovolání je podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně nepřipustné, proto je v tomto rozsahu Nejvyšší soud odmítl (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel namítá, že jako účastník řízení byl úspěšný a bylo konstatováno, že mu v důsledku nesprávného postupu byla způsobena nemajetková újma. Bylo tak rozhodnuto "pouze" o jiném způsobu kompenzace vzniklé újmy. Stěžovatel považuje za hrubě nespravedlivé, že byl nucen obrátit se svým nárokem na obecné soudy, ty konstatovaly oprávněnost jeho nároku, poskytly mu náhradu nemajetkové újmy, ale následně mu odepřely přiznání nároku na náhradu nákladů soudního řízení. Byť tedy v dané věci jde "pouze" o rozhodnutí o nákladech řízení, stěžovatel považuje význam posouzení daného stavu Ústavním soudem za zásadní. Vyřešení dané otázky převyšuje význam řízení jako takového, kdy může mít významný dopad i na jiná soudní řízení. V konečném důsledku panuje stav, že stěžovatel coby poškozený musel vynaložit nemalé výdaje na právní zastoupení a zaplacení soudního poplatku. Za to mu byla poskytnuta adekvátní morální satisfakce. Čistě optikou majetkových poměrů stěžovatele však tento stav de facto vede ke zkrácení majetku stěžovatele. Sám stěžovatel byl přitom nesprávným postupem poškozen a oprávněně se domáhal náhrady nemajetkové újmy. Tento stav stěžovatel nepovažuje za ústavně konformní, kdy představuje zjevnou nespravedlnost přesahující význam samotného řízení.

III. Vyjádření účastníka řízení a replika stěžovatele

7. Soudce zpravodaj postupem podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkovi a ministerstvu dopravy.

8. Krajský soud ve svém vyjádření sdělil, že nepovažuje ústavní stížnost za důvodnou. Podle jeho názoru má rozhodování o náhradě nákladů řízení odrážet všechny relevantní skutečnosti a má vést účastníky k zodpovědnému uplatňování svých nároků. V posuzované věci krajský soud po zohlednění všech zákonných kritérií a konkrétních okolností daného případu dospěl k závěru, že přestupkové řízení trvalo nepřiměřeně dlouho a konstatoval porušení práva na rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě jako dostatečnou formu satisfakce. V případě rozhodnutí o náhradě nákladů řízení bylo zohledněno, že stěžovatel byl úspěšný ohledně nemajetkové újmy, byť krajský soud rozhodl o jiné formě zadostiučinění, než stěžovatel původně žádal. Zároveň však bylo zohledněno, že stěžovatel včas v souladu se zákonem č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. [82/1998](#) Sb."), u soudu uplatnil pouze nárok na nemajetkovou újmu ve formě peněžitého

zadosti učinění v částce 28 500 Kč (žalobu podal 12. 1. 2022). Další část nároku na peněžité zadosti učinění ve výši 21 550 Kč uplatnil u soudu až dne 16. 5. 2022 tedy v době, kdy šestiměsíční promlčecí lhůta uplynula (ohledně nároku, který nebyl u soudu včas uplatněn, se nestavěla), přičemž ministerstvo dopravy vzneslo námitku promlčení. Pokud by stěžovateli byla přiznána peněžité satisfakce, v této části nároku by nemohl být s žalobou úspěšný a krajský soud neshledal důvod, proč uvedený postup neaplikovat i v případě rozhodnutí o jiné formě satisfakce, kterou by krajský soud nemohl zvolit pouze v případě, kdy by celý nárok stěžovatele na nemajetkovou újmu (nikoliv pouze jeho část) byl promlčen. Po zohlednění uvedených okolností a propočtu úspěchu a neúspěchu krajský soud zvolil postup podle § 142 odst. 2 o. s. ř. (a nikoliv podle § 142 odst. 3 o. s. ř.). V dalších podrobnostech přitom odkázal na odůvodnění náhrady nákladů řízení stěžovatelem napadeného rozsudku.

9. Ministerstvo dopravy se k ústavní stížnosti nevyjádřilo. Vzhledem k tomu se má za to, že se postavení vedlejšího účastníka vzdalo (§ 28 odst. 2 a § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 101 odst. 4 o. s. ř.).

10. Vyjádření městského soudu bylo stěžovateli zasláno na vědomí a k případné replice. Ten v ní uvedl, že chtěl-li krajský soud postupovat výše nastíněným postupem, měl podle názoru stěžovatele zamítnout část vzneseného nároku na peněžité zadosti učinění v důsledku promlčení, a zbytek pak posuzovat samostatně (co do stanovení formy kompenzace). Jelikož takto postupováno nebylo, je nutné vycházet ze skutečnosti, že jediným nosným důvodem byla úvaha soudu co do dostatečnosti náhrady nemajetkové újmy konstatováním porušení práva.

IV. Procesní předpoklady projednání návrhu

11. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť vyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně svého práva.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

12. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy). Vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, "superrevizní" instanci v systému obecné justice, oprávněnou vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování soudů. Úkolem Ústavního soudu je "toliko" přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Proto vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho použití na jednotlivý případ je v zásadě věcí soudů, a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady jde, lze zjistit z judikatury Ústavního soudu.

13. Proces interpretace a aplikace podústavního práva pak bývá stížen takovouto kvalifikovanou vadou zpravidla tehdy, nezohlední-li obecné soudy správně (či vůbec) dopad některého ústavně zaručeného základního práva (svobody) na posuzovanou věc, nebo se dopustí - z hlediska řádně vedeného soudního řízení - neakceptovatelné "libovůle" spočívající buď v nerespektování jednoznačně znějící kogentní normy, nebo ve zjevném a neodůvodněném vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi podáván, resp. který odpovídá všeobecně přijímanému (doktrinálnímu) chápání dotčených právních institutů [srov. např. náleze ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl.

ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471); všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>].

14. Ústavní soud proto přezkoumal rozsudek krajského soudu, jakož i řízení jemu předcházející, a po seznámení se s vyžádaným soudním spisem dospěl k následujícím závěrům.

15. Ústavní soud se k rozhodování ve věcech nákladů řízení staví zdrženlivě a podrobuje je toliko omezenému ústavněprávnímu přezkumu. Ačkoliv i rozhodnutí o nákladech řízení může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, samotný spor o nákladech řízení většinou nedosahuje intenzity způsobit jejich základní práva a svobody. Nicméně je toto rozhodování nedílnou součástí soudního řízení jako celku [viz např. náleze ze dne 2. 5. 2002 sp. zn. III. ÚS 455/01 (N 57/26 SbNU 113)], přičemž "právo na přiznání přiměřené (a právním předpisem stanovené) náhrady nákladů, které úspěšné straně v řízení vzniknou, je součástí práva na spravedlivý proces a také souvisí, pokud jde konkrétně o náklady právního zastoupení, s právem na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny" [viz nálezy ze dne 4. 7. 2001 sp. zn. II. ÚS 598/2000 nebo ze dne 21. 3. 2006 sp. zn. II. ÚS 259/05 (N 65/40 SbNU 647)]. Jak Ústavní soud uvedl výše, jeho zásah do této činnosti je namísto pouze tehdy, je-li rozhodovací proces stížen tzv. kvalifikovanými vadami.

16. Takový případ nastal i v nyní posuzované věci, a to i se zřetelem k faktu, že podle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby. Ústavní soud dává setrvale najevo, že tento příkaz platí i pro něj [srov. např. již náleze ze dne 12. 6. 1997 sp. zn. IV. ÚS 197/96 (N 118/6 SbNU 353)], takže i pro posouzení této ústavní stížnosti je klíčové zejména to, postupovaly-li obecné soudy v souladu se závěry a právními názory uvedenými v nálezech ve skutkově a právně obdobných věcech.

17. Ústavní soud se opakovaně vyjadřoval k problematice rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb., mezi které se řadí i spor řešený v nyní posuzované věci před obecnými soudy [viz např. nálezy ze dne 5. 8. 2009 sp. zn. I. ÚS 1310/09 (N 180/54 SbNU 249), ze dne 4. 4. 2011 sp. zn. II. ÚS 2412/10 (N 60/61 SbNU 9), ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. II. ÚS 3388/11 (N 104/65 SbNU 431), ze dne 19. 3. 2013 sp. zn. I. ÚS 1665/11 (N 47/68 SbNU 461) či ze dne 19. 7. 2022 sp. zn. IV. ÚS 649/22]. Ústavní soud zdůraznil, že pro rozhodování o náhradě nákladů řízení zpravidla platí zásada úspěchu ve věci (§ 142 o. s. ř.), doplněná zásadou zavinění. Poměřovat úspěch a neúspěch ve věci však nelze jen tím, jak bylo o konkrétním návrhu rozhodnuto, ale je třeba jej posuzovat v širších souvislostech. Rozhodování o nákladech řízení nesmí být jen "mechanickým" posuzováním výsledků sporu bez komplexního zhodnocení rozhodnutí v meritum věci.

18. Ve sporech o přiměřené zadostiučinění podle § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb. to pak konkrétně znamená, že je třeba rozlišovat mezi posuzováním samotné existence nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci, tedy základu nároku, a rozhodováním o konkrétní výši přiměřeného zadostiučinění za existující nemajetkovou újmu. Rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění, na rozdíl od posuzování existence újmy, obecně splňuje podmínky použití § 136 o. s. ř., a tedy představuje úvahu soudu ve smyslu tohoto ustanovení. Neexistuje totiž žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění, respektive jeho výši. Proto přizná-li obecný soud žalobci nižší přiměřené zadostiučinění, než jakého se domáhal, případně zcela jiný druh zadostiučinění (např. konstatování porušení práva namísto náhrady škody v penězích), uplatní se při rozhodování o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 3 o. s. ř. Ten v takovém případě, tedy závisí-li rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu, umožňuje i částečně úspěšnému žalobci přiznat náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Žalobce nemůže být při rozhodování o náhradě nákladů řízení trestán za ne zcela přiléhavý odhad výše či druhu budoucího přiznaného nároku (v podrobnostech viz náleze sp. zn. I. ÚS 1310/09).

19. V nyní posuzované věci byla existence nemajetkové újmy způsobené stěžovateli konstatována krajským soudem (a potvrzena Nejvyšším soudem v dovolacím řízení), pročez základ stěžovatelova nároku byl prokázán. Krajský soud oproti stěžovateli dospěl k odlišnému závěru co do konkrétního druhu přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu; její určení ovšem, jak bylo osvětleno výše, záviselo na úvaze krajského soudu. Proto při rozhodování o náhradě nákladů řízení bylo namíste uzavřít, že stěžovatel byl plně úspěšný při prokázání základu nároku a zčásti úspěšný při určení jeho druhu (výše), která ovšem závisela na úvaze soudu.

20. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu, v případě, že žalobce ve sporu o přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu prokáže základ svého nároku (existenci nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem), avšak přiměřené zadostiučinění mu posléze není přiznáno v plné žalované výši, uplatní se při rozhodování o náhradě nákladů řízení § 142 odst. 3 o. s. ř., umožňující přiznat i částečně úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení v plném rozsahu, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu [viz např. nálezy ze dne 22. 6. 2000 sp. zn. III. ÚS 170/99 (N 96/18 SbNU 339), ze dne 5. 8. 2009 sp. zn. I. ÚS 1310/09 (N 180/54 SbNU 249), ze dne 4. 4. 2011 sp. zn. II. ÚS 2412/10 (N 60/61 SbNU 9), ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. II. ÚS 3388/11 (N 104/65 SbNU 431), ze dne 19. 3. 2013 sp. zn. I. ÚS 1665/11 (N 47/68 SbNU 461), ze dne 29. 3. 2016 sp. zn. I. ÚS 42/16 (N 53/80 SbNU 643) či ze dne 11. 8. 2020 sp. zn. I. ÚS 799/20].

21. Lze do jisté míry pochopit argumentaci městského soudu, který akcentoval pravidlo (částečného) úspěchu ve věci, jež plyne z § 142 odst. 1 a odst. 2 o. s. ř. Nahlíženo však na dané řízení jako jeden celek, úspěšným v něm byl stěžovatel, neboť základ samotného nároku byl dán a také mu bylo přiznáno zadostiučinění, byť nikoliv v druhu (a výši), jakou požadoval; to však není rozhodující, neboť dané rozhodování, na rozdíl od posuzování existence újmy, obecně splňuje podmínky pro použití § 136 o. s. ř., a tedy představuje úvahu soudu ve smyslu tohoto ustanovení, kdy neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění, respektive jeho výši.

22. Rozhodl-li tedy krajský soud o náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř., aniž se ústavně konformně a v souladu s dřívější rozhodovací praxí Ústavního soudu vypořádal s nutností použití § 142 odst. 3 ve spojení s § 136 téhož zákona (při určení konkrétního druhu, resp. výše, přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu úvahou soudu v režimu zákona č. [82/1998](#) Sb.), porušil právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny.

23. Z hlediska setrvalého přístupu Ústavního soudu k tzv. bagatelním sporům, pod které otázka náhrady nákladů řízení v posuzované věci patrně spadá (konkrétní výše požadované náhrady nákladů řízení nebyla stěžovatelem specifikována), je třeba zdůraznit, že napadený rozsudek se dotýká účelu, podstaty a smyslu ústavního práva na náhradu škody (viz čl. 4 odst. 4 Listiny) způsobené nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny, i když "jen" v otázce náhrady nákladů řízení [např. nálezy ze dne 15. 2. 2012 sp. zn. III. ÚS 3659/10 (N 32/64 SbNU 339)]. Napadené rozhodnutí je z pohledu kvalitativního významné [nikoli tedy z hlediska kvantitativního - viz nálezy ze dne 10. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3725/13 (N 55/73 SbNU 89)] a z důvodu ochrany ústavnosti proto přesahuje svým dopadem věc samotnou. Závěry přijaté krajským soudem mohou mít vliv i na jiná další řízení, ve kterých by napříště nemuselo být vyžadováno dodržování § 142 odst. 3 o. s. ř., a proto "ústavněprávní hodnota sporu" převáží nad "kvantitativní stránkou věci" [srov. nálezy ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. III. ÚS 2018/15 (N 11/80 SbNU 139) a ze dne 23. 2. 2021 sp. zn. IV. ÚS 2009/20]. Ani v takto bagatelním sporu Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) nemůže přejít, že v případě naplnění podmínek pro postup podle § 142 odst. 3 o. s. ř. obecný soud tuto skutečnost v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy pominul.

VI. Závěr

24. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nezbývá než uzavřít, že napadeným výrokem II rozsudku krajského soudu bylo porušeno ve výroku nálezu uvedené ústavně zaručené právo stěžovatele. Z uvedených důvodů proto Ústavní soud podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadený výrok II rozsudku krajského soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)